

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Barbory Berkové a soudců Mgr. Jiřího Gottwalda a JUDr. Michala Jantoše ve věci

žalobce: **J. S.**
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Rapotice
Lesní Jakubov 44, 675 71 Náměšť nad Oslavou
zastoupen advokátem Mgr. Bohdanem Haltmarem, LL.M.
sídlem Masarykovo náměstí 19/18, 789 01 Zábřeh

proti
žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Mírov**
sídlem P. O. Box 1, 789 53 Mírov

o žalobě na ochranu proti nezákonným zásahům žalované spočívajících v nezařazení žalobce do první prostupné skupiny vnitřní diferenciaci a v užívání systému negativních poznatků,

takto:

- I. Žaloba se v části směřující vůči zásahu spočívajícím v užívání systému negativních poznatků **odmítá**.
- II. Ve zbylém rozsahu se žaloba **zamítá**.
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a obsahu podání účastníků

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

1. Žalobce ke dni podání žaloby vykonával trest odnětí svobody ve Věznici Mírov a byl zařazen do II. přístupné skupiny vnitřní diferenciaci (dále jen „PSVD“). Dne 25. 6. 2021 se žalobce od vychovatele Z. při vyhodnocení plnění programu zacházení dozvěděl, že jej plní pouze částečně, neboť dne 22. 4. 2021 porušil vnitřní řád věznice, neboť bylo při kontrole cel za přítomnosti ředitele věznice Mgr. M., vedoucího oddělení výkonu trestu Ing. Z. T. a vrchního inspektora Bc. B. zjištěno, že žalobce neměl řádně ve skřínce uložen civilní oděv, který byl pověšen přes konstrukci postele. Tato záležitost byla zaznamenána formou tzv. negativního poznatku do informačního systému VIS. Proto vychovatel Z. žalobci sdělil, že nebude podán návrh na jeho zařazení do I. PSVD. Žalobce se následně obrátil se stížností na ředitele věznice a na Generální ředitelství vězeňské služby, leč neuspěl.
2. Z podané žaloby a následných podání vyplývá, že žalobce brojí proti dvěma nezákonným zásahům žalované. Prvním z nich je nezařazení žalobce do I. PSVD. Do ní mohl být žalobce přerazen podle čl. 28 odst. 4 vnitřního řádu Věznice Mírov (dále jen „vnitřní řád“) poté, co by dvě hodnotící období řádně plnil program zacházení, přičemž hodnotící období trvá v případě žalobce 6 měsíců. V prvním období žalobce zcela vyhověl, ve druhém nikoliv, a to právě kvůli údajnému prohřešku týkajícímu se neuložení civilního oděvu. Podle žalobce se však tento skutek vůbec nestal. Žalobce tvrdí, že dne 22. 4. 2021 vůbec v přítomnosti ředitele věznice ani vedoucího oddělení výkonu trestu nebyl. Není mu ani známo, že by navštívili celu, na které žalobce pobýval. Nikdo žalobce na údajný prohřešek neupozornil. Podle žalobce měli být při prošetření tohoto údajného prohřešku vyslechnuti odsouzení ubytovaní na stejné cele, což nebyli. Stejně tak nebyli vyslechnuti vychovatelé devátého oddělení ani nebyly zhlédnuty kamerové záznamy. Zejména z nich by bylo prokázáno, že žalobce nebyl na své cele v době, kdy na ní měli být přítomni ředitel věznice a vedoucí oddělení výkonu trestu. Nezařazením do I. PSVD nemohl žalobce čerpat výhod, které jsou s tím spojeny. Žalobce k prokázání skutečnosti, že se předmětná událost dne 22. 4. 2021 nestala, navrhl výslech vychovatele Z., který s žalobcem hodnotil plnění programu zacházení a kamerový záznam z 9. oddělení, na kterém byl žalobce ke dni 22. 4. 2021 ubytován.
3. Druhý tvrzený zásah spočívá v tom, že žalovaná užívá zápisy do VIS formou negativních poznatků. Jedná se o formu trestu, která nemá oporu v zákoně, a proti kterému není přípustná žádná obrana na rozdíl od rozhodnutí o uložení kázeňského trestu. Pokud se žalobce provinil proti pořádku, mělo s ním být zahájeno kázeňské řízení. Do systému VIS si může každý zaměstnanec napsat, co se mu líbí. Při rozhodování o odsouzeném by proto nemělo být k zapsaným poznatkům vůbec přihlíženo.
4. Žalobce tak požadoval, aby soud určil, že nezařazení žalobce do I. PSVD bylo nezákonné a zrušil systém negativních poznatků, který používá žalovaná.
5. Žalovaná ve svém vyjádření navrhla žalobu zamítnout a uvedla, že celou záležitost na základě stížnosti prošetřila a po zevrubném dokazování dospěla k závěru, že skutek popisovaný žalobcem se dne 22. 4. 2021 odehrál tak, jak bylo zaznamenáno v systému VIS. Proto žalobce nesplnil podmínky k přerazení do I. PSVD. K používání systému negativních poznatků žalovanou opravňuje Nařízení generálního ředitele Vězeňské služby ČR č. 23/2020.

B. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal postup žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době žalovaných zásahů podle § 87 odst. 1 část věty za středníkem zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
7. Podle § 82 s. ř. s. se může každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
8. Pro poskytnutí ochrany podle § 82 a násl. s. ř. s. je nezbytné splnit pětici kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. poskytnout [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005-65; č. 603/2005 Sb. NSS].

K zásahu spočívajícímu v nezařazení žalobce do I. PSVD

9. Z ustanovení § 41 zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o VTOS“) vyplývá, že program zacházení se zpracovává na základě komplexní zprávy o odsouzeném s ohledem na délku trestu, charakteristiku osobnosti a příčiny trestné činnosti. Program zacházení obsahuje konkrétně formulovaný cíl působení na odsouzeného, metody zacházení s odsouzeným směřující k dosažení cíle a způsob a četnost hodnocení. Pravidelnou součástí programu zacházení je určení způsobu zaměstnávání odsouzeného, případně jeho účasti na pracovní terapii, vzdělávání anebo jiné náhradní činnosti, směřující k vytvoření předpokladů pro jeho soběstačný život v souladu se zákonem.
10. Podle § 36 odst. 1 vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška o VTOS“) platí, že „věznice na základě komplexní zprávy zvolí program zacházení, který pro odsouzeného považuje za vhodný. Přitom sleduje zejména minimalizaci identifikovaných rizik, která měla nebo mají souvislost s trestnou činností, popřípadě mohou mít vliv na páčání trestné činnosti v budoucnu“.
11. Podle § 38 odst. 1 písm. d) vyhlášky o VTOS platí, že „úspěšnost plnění programu zacházení v oblasti cílů, jednotlivých aktivit, pořádku a kázně se vyhodnocuje zpravidla jednou za šest měsíců ve věznici se zvýšenou ostrahou“. Na základě odst. 2 téhož ustanovení musí být odsouzený prokazatelně seznámen s výsledky jeho vyhodnocení.
12. Podle § 39 odst. 5 vyhlášky o VTOS platí, že „plnění programu zacházení, charakteristika osobnosti odsouzeného a možnosti jeho resocializace jsou vedle chování, jednání, postojů ke spáchanému trestnému činu a výkonu trestu jednou z rozhodujících skutečností při zařazování odsouzeného do prostupných skupin vnitřní diferenciaci“. Odst. 6 téhož ustanovení stanoví, že „prostupné skupiny vnitřní diferenciaci tvoří ucelený systém pozitivní motivace odsouzených. Ve vnitřním řádu se stanoví podrobnější podmínky vnitřní diferenciaci tak, aby odsouzený mohl být během výkonu trestu na základě změn v přístupu, v charakteristice osobnosti odsouzeného, v možnosti jeho resocializace, plnění programu zacházení, plnění povinností a chování a jednání v souladu, či nesouladu s vnitřním řádem postupně zařazován do jednotlivých skupin“. Odst. 7 dále stanoví, že „o zařazení a o změně zařazení odsouzeného

do prostupné skupiny vnitřní diferenciace rozhoduje ředitel věznice nebo jeho zástupce na základě doporučení odborných zaměstnanců (§ 8 odst. 1), zpravidla při hodnocení programu zacházení“.

13. Právní úprava PSVD je poměrně stručná a lze z ní dovodit jen to, že PSVD je motivačním faktorem, jehož cílem je pozitivně motivovat odsouzené, aby plnili stanovený program zacházení, řádně plnili své povinnosti a v důsledku toho požívali výhody, které jsou v jednotlivých třídách PSVD stanoveny. O zařazení do konkrétní třídy PSVD rozhoduje ředitel věznice na návrh odborných zaměstnanců. Bližší úprava PSVD je vyhrazena interním předpisům věznic. Konkrétně v nyní řešené věci je rozhodující čl. 28 vnitřního řádu, který vymezuje podmínky, jenž musí odsouzený splnit, aby mohl být zařazen do konkrétní třídy PSVD. Podle odst. 6 se do I. PSVD zařazují odsouzení, kteří *„převážně aktivně plní program zacházení i své další povinnosti, chovají se a jednají v souladu s vnitřním řádem, a kteří se aktivně ve spolupráci se zaměstnanci podílí na činnostech souvisejících s organizací života ve věznici nebo mimo ni“*. Jednotlivé výhody plynoucí ze zařazení do jednotlivých tříd PSVD jsou popsány v odst. 11 až 19. Namátkou lze zmínit, že odsouzení zařazení do I. PSVD mohou sledovat televizní programy do 24 hodin, ředitel věznice u nich může podat návrh na podmíněné propuštění, mohou realizovat vycházky v rozsahu až 1,5 hodiny, mohou obdržet povolení k jednorázovému nákupu až do výše 800 Kč, jsou přednostně zařazováni do práce apod. Tyto výhody mohou odsouzení zařazení do II. PSVD požívat jen výjimečně s tím, že jinak mohou sledovat televizní programy do 23 hodin a lze jim umožnit jednorázový nákup do výše 600 Kč. Odsouzení zařazení do III. PSVD výhody popsané v rámci třídy I nepožívají s výjimkou sledování televizních programů do 22 hodin a umožnění jednorázového nákupu do výše 400 Kč. Z uvedeného vyplývá, že rozhodování o zařazení odsouzeného do PSVD se dotýká práv odsouzených.
14. Z citovaného § 39 odst. 7 vyhlášky VTOS vyplývá, že ředitel věznice rozhoduje toliko o zařazení a o změně zařazení odsouzeného do konkrétní třídy PSVD na základě doporučení odborných zaměstnanců, a to zpravidla při hodnocení programu zacházení nebo např. v souvislosti s uložením kázeňského trestu. Pokud však ředitel věznice, resp. odborné osoby dospějí při vyhodnocení programu zacházení k závěru, že nebyly splněny podmínky pro přeřazení odsouzeného do jiné třídy PSVD, nepředpokládá právní úprava ani vnitřní řád žádnou aktivitu ředitele věznice natož pak vydání rozhodnutí, kterým by ředitel věznice potvrdil dosavadní zařazení žalobce do konkrétní třídy PSVD. Do jednotlivých tříd nejsou odsouzení zařazováni s předem určeným časovým omezením, nýbrž až do doby, než bude rozhodnuto o tom, že byly splněny podmínky pro přeřazení do jiné třídy PSVD, ať přísnější či mírnější. Povaha rozhodnutí ředitele věznice o zařazení do PSVD tak pro nyní řešenou věc nemá význam. Přesto však nepřeházení odsouzeného při vyhodnocení programu zacházení může mít vliv na jeho práva, zejména pokud se domnívá, že splnil podmínky pro přeřazení do jiné třídy PSVD (zpravidla mírnější) a měl by tak požívat výhod, které tato třída sebou přináší. V takovém případě zbývá dotyčným k ochraně jeho práv toliko zásahová žaloba podle § 82 s. ř. s.
15. Právě taková situace nastala v nyní projednávané věci - žádné rozhodnutí o přeřazení žalobce do jiné třídy PSVD nebylo vydáno. Ředitel věznice a příslušný vychovatel totiž dospěli k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro přeřazení do I. PSVD a zůstane zařazen v II. PSVD. Na základě uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že nezařazení žalobce do I. PSVD může být z povahy věci nezákonným zásahem ve smyslu § 82 s. ř. s.

16. Dále se soud zabýval charakterem zásahu. V rámci zásahů je nutné rozlišovat zásahy jednorázové, jednorázové s trvajícím důsledkem a konečně zásahy trvalé (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18 (N 94/89 SbNU 387)). Tato okolnost je významná z hlediska naplnění podmínek řízení. Pokud by totiž zásah trval, byl by žalobce povinen před podáním žaloby vyčerpat případné jiné právní prostředky ochrany práv ve smyslu § 85 s. ř. s.
17. Zásah žalované v nyní projednávané věci spočívá v tom, že nerozhodla o zařazení žalobce do I. PSVD, ačkoliv žalobce má za to, že do ní být zařazen měl. Přestože důsledek „rozhodnutí“ žalované o nepřeražení žalobce ke dni podání žaloby trval, nejedná se o trvalý zásah ve smyslu výše uvedeného nálezu. Zásahy trvalé jsou výjimky z pravidla, týkají se situací, kdy intenzita zásahu v průběhu času neklesá, ale dokonce stoupá (Ústavní soud v bodě 39 uvedeného nálezu lapidárně uzavřel: „Čím delší zásah je, tím se zvyšuje i jeho intenzita.“). Nesporným příkladem trvalého zásahu je vedení (nezákonné) daňové kontroly, která dosud nebyla ukončena, průtahy ve vedení kontroly apod. (srov. k tomu rozsudek NSS ze dne 31. 7. 2019, č. j. 10 As 355/2017-101, č. 3923/ 2019 Sb. NSS, body 20 až 22). Takový charakter však nyní řešený zásah nemá. Jedná se o běžnou situaci, ve které správní orgán rozhodne ve věci negativně (přiměřeně srov. závěry NSS zaujaté v případě zásahu spočívající v nejmenování státním zástupcem, při kterém byla situace podobná – rozsudek ze dne 11. 5. 2022, č. j. 10 As 534/2021-81). Nyní řešený zásah tak má jednoznačně podobu zásahu jednorázového s trvajícím důsledkem.
18. K samotnému posouzení zásahu krajský soud předně poukazuje na obsah spisového materiálu. Jeho součástí je samotný negativní poznatek zaznamenaný do systému VIS dne 22. 4. 2021 Bc. J. B., který zní: „Dne 22. 4. 2021 v cca 10:35 hod. jsem spolu s ŘV a VOV v rámci kontroly pořádku na celách ve věznici provedl kontrolu cely č. 304/9. odd. Při vstupu na celu jsem zaznamenal, že ods. Struhař má v rozporu s VŘV na konstrukci postele pověšené civilní oblečení, které má mít uložené ve skříňce. Tuto situaci jsem vyřešil napomenutím a vyzval jsem ho, ať si civilní oblečení poskládá do své skříňky, což učinil“. Součástí předloženého správního spisu jsou dále služební záznamy ze dne 14. 7. 2021, 21. 7. 2021 a 26. 7. 2021 podepsané Mgr. M., Ing. T. a Bc. B., ve kterých jmenovaní shodně popisují, že se dne 22. 4. 2021 cca v 10:35 až 11:00 účastnili kontrol pořádku na celách a že při vstupu na celu č. 304 na 9. oddíle zjistili, že žalobce měl pověšen civilní oděv přes konstrukci postele a že tato okolnost byla vyřešena formou negativního poznatku. Z denního rozkazu ze dne 22. 4. 2021 bylo zjištěno, že jak Ing. T., tak Bc. B. vykonávali službu. Skutečnost, že se uvedení příslušníci společně s ředitelem věznice Mgr. M. účastnili prohlídek cel na 9. oddíle, je prokázána kamerovým záznamem ze dne 22. 4. 2021, na kterém je patrné, že uvedené osoby vstupují do jednotlivých cel. Na kamerovém záznamu jsou zachyceni dva zaměstnanci žalované, kteří se v době kontrol pohybovali na chodbě, a to Bc. J. D. a Bc. L. P. První z nich do úředního záznamu ze dne 17. 8. 2021 uvedl, že u kontroly cely žalobce nebyl přítomen, proto mu o údajném prohřešku žalobce není nic známo. Bc. P. do úředního záznamu ze dne 23. 8. 2021 uvedl, že kontrolu cely žalobce viděl z chodby skrze otevřené dveře cely a slyšel, jak se Bc. B. ptal přítomných, či je ten oděv přehozený přes postel, načež odpověděl žalobce, že jeho. Následně byl žalobce upozorněn na to, že civilní oděv má být uložen ve skříňce. Žalobce dle Bc. P. pokynu uposlechl. Při prošetřování žalobcových stížností k této věci byli vyslechnuti odsouzení, kteří dne 22. 4. 2021 byli umístěni na stejné cele jako žalobce, avšak žádný z nich si nedokázal vzpomenout, zda se uvedeného dne uskutečnila kontrola cel a zda bylo žalobci něco vyčítáno.

19. Krajský soud na tomto místě konstatuje, že všechny důkazy založené ve spisovém materiálu jsou ve vzájemné shodě a prokazují, že žalobcem popsany skutek se dne 22. 4. 2021 skutečně odehrál. Samotný kamerový záznam sice neprokazuje, že by se předmětný skutek stal, jelikož předmětná kamera snímala toliko chodbu 9. oddílu, nikoliv jednotlivé cely. Nicméně kamerový záznam prokazuje, že se zmíněného dne prohlídka cel skutečně uskutečnila, kdo ji vykonal a kdo jí byl přítomen. Nepřímo tak podporuje závěry vyplývající jak z úředních záznamů osob vykonávajících prohlídku, tak i vychovatele Bc. P., který prohlídku cely žalobce nejen dle svého vyjádření, ale i dle kamerového záznamu viděl z bezprostřední blízkosti. Krajský soud nemá důvod pochybovat zejména o pravdivosti vyjádření Bc. P., který ani sám prohlídku nevykonával. Ke stejnému závěru pak dospěla žalovaná a sdělila jej žalobci ve dnech 27. 7. 2021 a 6. 9. 2021. Totožně pak všechny důkazy vyhodnotilo i Generální ředitelství vězeňské služby v přípisu ze dne 5. 11. 2021, kterým shledalo postup žalované správným.
20. Žalobce k vyvrácení závěrů učiněných žalovanou navrhl jako důkaz kamerový záznam z chodby 9. oddělení a výslech vychovatele Z., který s žalobcem prováděl vyhodnocení plnění programu zacházení. Kamerový záznam byl součástí spisového materiálu a jako takový byl shlednut jak v řízení před správním orgánem, tak v řízení před soudem a jak již bylo uvedeno výše, samotný kamerový záznam neprokazuje, že by se daný skutek nestal. Naopak nepřímo podporuje závěry žalované (viz výše). Z kamerového záznamu je rovněž patrné, že vychovatel Z. v době kontrol nebyl přítomen na chodbě, ve které byla i cela žalobce. U dané události tedy nebyl osobně přítomen a jeho výpověď proto zjevně nemůže mít patřičnou relevanci. Proto jeho výslech soud neprovedl. Žádný z navržených důkazů tak nevyvrátil skutkový stav zjištěný žalovanou. Soud proto dospěl k závěru, že se dne 22. 4. 2021 odehrál skutek spočívající v tom, že žalobce neměl uložen svůj civilní oděv ve skříňce, nýbrž že byl pověšen přes konstrukci postele. Námitka žalobce proto není důvodná.

K zásahu spočívajícím v používání systému negativních poznatků

21. Jak z podání účastníků, tak ze spisového materiálu vyplývá, že systém VIS je informačním systémem používaným vězeňskou službou a obsahuje nejrozličnější informace o osobách vykonávajících trest odnětí svobody. Ze spisového materiálu plyne, že se do něj zapisují mj. informace o umístění dotyčné osoby v konkrétní věznici, ubytování v konkrétní cele, kázeňských odměnách, návštěvách advokáta, pohovorech a rovněž i negativní poznatky o konkrétní osobě. Zápis negativních poznatků upravuje vnitřní předpis Vězeňské služby ČR č. 23/2020, který v čl. 21 stanoví, že pokud podezřelý z kázeňského přestupku porušil své povinnosti a k nápravě postačí domluva nebo výzva, zpracovatel zapíše tento poznatek v rámci informačního systému. Do informačního systému je zapsáno určení času, místa, způsob spáchání a okolností a z jakého porušení zákonné povinnosti nebo z jakého porušení povinnosti uložené na základě zákona je pachatel podezřelý. Tento poznatek podle uvedeného předpisu slouží jako interní informace pro zaměstnance, kterou lze uplatňovat při zpracovávání hodnocení vězněných osob. V případě zjištění nových skutečností se negativní poznatek neanuluje ani nezahazuje, ale v informačním systému se provede jeho doplnění, popř. upřesnění.
22. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba v této části není přípustná. Předně krajský soud uvádí, že vnitřní předpis upravující systém negativních poznatků nemůže být předmětem abstraktního soudního přezkumu, nýbrž jej lze přezkoumat toliko v rámci jeho aplikace v konkrétní věci (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 11. 2019, č. j. 6 As 241/2018-25). V nyní

řešené věci však systém negativních poznatků žádným způsobem nezasáhl do práv žalobce a ani zasáhnout z povahy věci nemohl.

23. Samotné zaznamenání negativního poznatku do systému VIS totiž slouží jako informace pro zaměstnance žalované a jako podklad pro případné další rozhodování o právech a povinnostech osoby vykonávající trest odnětí svobody. Negativní poznatek zapsaný v systému VIS totiž není ničím jiným než zachycením skutečností, které dle vězeňské služby nastaly. Dá se říct, že se jedná o elektronicky vedený poznámkový blok, do kterého vězeňská služba zapisuje nejrozličnější skutečnosti, mezi které se řadí drobná provinění proti vnitřním předpisům věznice, u kterých není nutné zahájit kázeňské řízení. Samotný zápis poznatku do VIS však žádným způsobem nezasahuje do práv odsouzeného. Do nich může zasáhnout až rozhodnutí či jiný navazující úkon, v rámci kterého by byl zaznamenán negativní poznatek užit jako podklad. V rámci obrany proti takovému rozhodnutí či úkonu pak může odsouzený, o jehož práva či povinnosti jde, brojit proti samotnému negativnímu poznatku. Jedná se o srovnatelnou situaci, jako kdyby vězeňská služba měla v držení listinu, která dle odsouzeného obsahuje nesprávné informace. Tato skutečnost by rovněž zjevně nemohla zasáhnout práva odsouzeného.
24. Tak tomu bylo i v nyní řešené věci, kdy negativní poznatek ze dne 22. 4. 2021 sloužil jako podklad pro vychovatele Z. a jím provedené vyhodnocení programu zacházení, na základě kterého dospěl k závěru, že žalobce nemůže být podle čl. 28 odst. 6 vnitřního řádu zařazen do I. PSVD. Samotný systém poznatků tedy sám o sobě nezasáhl do práv žalobce. Do jeho práv bylo zasaženo až následným „rozhodnutím“ vychovatele, resp. také ředitele věznice o tom, že nebude zařazen do I. PSVD. Proti němu pak mohl žalobce brojit a zpochybnit samotný negativní poznatek tak, jako každý jiný podklad, což koneckonců žalobce učinil.
25. V této souvislosti krajský soud poukazuje na závěr vyplývající z rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 11. 2017, č. j. 7 As 155/2015-160, č. 3687/2018 Sb. NSS, věc *EUROVIA*, bod 63, ze kterého vyplývá, že *„[p]okud je zjevné a nepochybné, že jednání popsané v žalobě nemůže být vzhledem ke své povaze, povaze jeho původce či jiným okolnostem „zásahem“ ve smyslu legislativní zkratky v § 84 s. ř. s., i kdyby byla tvrzení žalobce pravdivá, musí být taková žaloba odmítnuta podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jelikož chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu“*. Ačkoli byl uvedený rozsudek rozšířeného senátu zrušen nálesem ze dne 15. 5. 2018, sp. zn. II. ÚS 635/18, č. 94/2018 Sb., NSS v navazující judikatuře zdůrazňuje, že důvodem zrušení byla chybná interpretace žalobních lhůt u nezákonných zásahů, nikoliv samotná metodologie postupu při posuzování přípustnosti a důvodnosti zásahové žaloby. Výše citované závěry, Ústavním soudem nijak nezpochybněné, jsou proto nadále použitelné a staly se základem navazující judikatury (srov. např. rozsudky NSS ze dne 15. 8. 2019, č. j. 10 As 212/2019-32, ze dne 30. 5. 2019, č. j. 7 As 44/2019-21, či ze dne 18. 12. 2019, č. j. 1 Afs 458/2018-42).
26. Právě o popsany případ se v posuzované věci jedná. Jelikož žalobcem tvrzený zásah spočívající v systému negativních poznatků nemůže být, jak je výše podrobně zdůvodněno, pojmově vůbec zásahem, krajský soud žalobu dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. v této části odmítl, neboť chybí podmínka řízení spočívající v přípustitelném (plausibilním) tvrzení nezákonného zásahu.

C. Závěr a náhrada nákladů řízení

27. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud podle § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou vůči zásahu spočívajícím v nezařazení žalobce do I. PSVD a podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl v části týkající se zásahu spočívajícím v používání systému negativních poznatků.
28. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015 č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 25. července 2022

Mgr. Barbora Berková v. r.
předsedkyně senátu